

NIKDY NEVÍŠ

Když den je na dně a noc je na koni
Neklid zažívá ohně a šero tváře zacloní
A vlastně už ani nevíš, jestli sníš a nebo bdiš
Co pak, snad půjdeš dál nebo se nazpět obrátíš ?

Když noc tě z bezedných dlaní nutí pít
A ty žizniš po světle a oči nejdou otevřít
To se ptej, kudy ven, když jen narážíš o tvrdou zem
Mezi bděním a mezi snem snad proklouznem

**Mezi noci
a mezi dnem
nikdy nevíš
kde se ocitnem
A kde
se ocitnem
až
procitnem**

Když strach se zalyká slepou nedočkavostí
zvědavost vydráždí polosen a polostín
Ta síla jako víchra už se do zad opírá
A před tebou zvláštní brány otvírá

Je jen ta chvíle a my smíme jen nahlédnout
Zadoufat a vzpomínky hrát si než vyblednou
Co zůstane a co se změní, to se předem nedozvíš
Možná jen o co stojíš a na čem lpíš

**Mezi noci a mezi dnem
nikdy nevíš kde se ocitnem
A kde se ocitnem
až procitnem**

Každej sám ošlehán větrnými trny
Se starými ranami jitra zjitřenými
Budem se bit jako psi o poslední kost
O poslední patník, o poslední most

Jak unýst svý břímě, jak přejít na druhý břeh
A nedat se zmást ani spoutat v osidlech
Možná tu cestu máme dávno pod nohama
Anebo všechno zmizí jako sen na koni rána

**Mezi noci a mezi dnem
nikdy nevíš kde se ocitnem
A kde se ocitnem
až procitnem**